

ÚVODNÍ SLOVO ERIKA CANTONY

Psal se rok 1996 a právě jsme vyhráli FA Cup, Anglický pohár, nejstarší soutěž na světě – ve finále jsme porazili Liverpool. Po zápase pro náš klub zorganizoval opulentní večeři v hotelu, abychom si oslavy pořádně užili. Samozřejmě, že padlo pár piv, taky jsme si je zasloužili, když jsme znovu dosáhli na double. Aby měl večer atmosféru, hrála nám kapela včetně pianisty a trumpetisty. Hádejte, co nás asi tak mohlo napadnout... Peter uměl výborně na piano, já se zase během dlouhého trestu za neslavný kung-fu útok na fanouška soupeře začal učit na trumpetu. Zkusili jsme to a zeptali se chlapů z kapely, jestli bychom si nemohli zahrát s nimi. Okamžitě souhlasili, určitě byli zvědaví, jak se do nástrojů dokážeme opřít.

Peter si sedl za klavír a já vzal do ruky trumpetu. Doprovázel nás bubeník a zhruba stovka lidí v publiku – naši spoluhráči, rodiny, kamarádi – zdvořile nastražila uši. Vzpomínám si, že Peter byl výborný, ale kupodivu si vybavuji, že já taky. Asi v tom sehrál roli alkohol. Znáte to: když máte trochu v žíle, máte dojem, že zvládnete v Moskvě s kýmkoli plyně mluvit rusky. Skutečnost musela být dost odlišná, protože dobře vím, že zatímco Peter na piano opravdu umí hrát, já jsem coby trumpetista mizerný. Ale něco mě nutí se nad touhle vzpomínkou zamyslet. Napadá mě: Je lepší si pamatovat, že se vám něco povedlo, i když ve skutečnosti jste byli hrozni? Nebo si myslet, že jste něco pokazili, i když realita je taková, že jste to zvládli? Vem to čert. V mé vzpomínce všechno přebíjí pocit úžasné volnosti a svobody – a to je pro mě vlastně ze všeho nejdůležitější.

Peter byl prostě skvělý parťák. Nejen tehdy na pódiu, ale po celou dobu, kdy jsme spolu hráli za Manchester United.

Když jsme jezdili na venkovní zápasy, vyráželo se den před utkáním a noc jsme trávili v hotelu. Peter a já jsme spolu bývali na pokoji. Víím, že teď je všechno jinak, že hráči mají každý svůj, s obrovskou postelí. Jo, časy se mění! V naší éře jsme s Peterem společně spali v jedné místnosti, každý na uzounké posteli. Přitom on byl obr, měřil metr devadesát tři, a ani já jsem se 188 centimetry nebyl zrovna prcek. Bývalo nám v pokoji trochu těsno, ale i tak jsme s našimi spoluhráči z United dokázali zázraky.

Peter je rozený lídr. Má v sobě ten dar, že vám automaticky dodá klid a sebedůvěru. A také přirozenou autoritu, díky které si okamžitě získá respekt na hřišti i mimo ně. Na trávníku byl jako brankář poslední pojistkou. Měl před sebou deset parťáků, kteří měli za úkol moc toho k němu nepustit, a můžu vám říct, že když kdokoli z nich nedělal svou práci naplno, měl problém. Peter byl schopný si nad něj stoupnout a rvát mu přímo do obličeje. A ve většině případů jste si mohli být jistí, že ten kluk si jeho slova bude pamatovat spoustu měsíců, možná i let. Víím moc dobře, o čem mluvím, protože se mi to občas stalo taky. Ani jsem nepípl, protože jsem věděl, že Peter měl pokaždé pravdu a že se mu tahle metoda tisíckrát osvědčila. Přesně takhle si získáte respekt, věřte mi. Zuřivým řevem – ale jen když je to opravdu nutné, ve správný moment, ze správných důvodů.

Peter byl taky prvním brankářem, který proti soupeři vybíhal stejným stylem jako gólmani v házené. Žádné padání pod nohy: hezky zůstal stát, roztáhl ruce i nohy co nejvíc do šířky, aby zabral co největší prostor. Dnes to vidíte skoro u všech brankářů, ale Peter byl průkopník. Proto mám návrh: tak, jako se po Antonínu Panenkovi jmenuje penalta zahraná dloubáčkem, mělo by se i u gólmanů při takovém zákroku říkat, že „udělal Schmeichela“.

A bientôt, mon ami – uvidíme se brzy, kamaráde.